

Sự Vào Thành Thất Bại

---

¹Khi họ gần đến Bết-pha-giê và Bê-tha-ni tại núi Ô-liu gần thành Giê-ru-sa-lem, Đức Giê-su sai hai môn đệ đi trước, ²và dặn rằng: “Hãy vào làng đối diện các con, vừa đến nơi các con sẽ thấy một con lừa con chưa ai cưỡi đang cột tại đó. Hãy mở ra và dắt về đây. ³Nếu có ai hỏi: ‘Tại sao các anh làm vậy?’ Hãy bảo họ: ‘Chúa cần dùng nó, rồi sẽ trả lại đây ngay.’” ⁴Họ đi và thấy một con lừa đang cột trước cửa một căn nhà bên đường. Họ mở lừa ra. ⁵Vài người trong số người đứng đó hỏi: “Các anh mở lừa con này làm gì?” ⁶Hai môn đệ trả lời như Đức Giê-su đã dặn, thì người ta để cho họ đi. ⁷Họ đem lừa về cho Đức Giê-su, trải áo mình trên nó, rồi Ngài ngồi lên. ⁸Nhiều người trải áo mình trên đường, người khác trải lá cây vừa chặt ngoài đồng. ⁹Người đi trước, kẻ theo sau đều tung hô: “Hô-sa-na! Phước cho Đấng nhân danh Chúa mà đến!” ¹⁰Phước cho vương quốc sắp đến của vua Đa-vít, tổ phụ chúng ta! Hô-sa-na trên nơi chí cao!” ¹¹Đức Giê-su đến Giê-ru-sa-lem, đi vào đền thờ và quan sát mọi vật chung quanh. Lúc ấy trời đã tối nên Ngài và mười hai môn đệ đi về Bê-tha-ni.” –Mác 11:1-11 (Bản dịch mới 2008)

Lời Giới Thiệu

Đoạn Kinh Thánh Mác 11:1-11 có thể được chia ra thành hai phần: Chúa Giê-su đến và Chúa Giê-su được tiếp nhận. Và cả hai phần đều nói rằng Chúa Đến một cách thất bại. Chắc bạn cũng hỏi làm sao mà thất bại?

I. Sự Đến Thất Bại (Mác 11:1-7)

Chúa Giê-su đến thành Giê-ru-sa-lem như Mác mô tả trong câu 1 tới câu 7.

“Khi họ gần đến Bết-pha-giê và Bê-tha-ni tại núi Ô-liu gần thành Giê-ru-sa-lem, Đức Giê-su sai hai môn đệ đi trước,” Mác 11:1

Bết-pha-giê và Bê-tha-ni là hai làng nhỏ trên đường đến Giê-ru-sa-lem. Chúa Giê-su rất quen thuộc với Bê-tha-ni vì ở đây Ngài chữa lành La-xa-rô (Giăng 11). Cũng ở đây chúng ta sẽ thấy Chúa sống qua những đêm của tuần lễ cuối cùng. Điều rất thú vị là Mác nhắc đến núi Ô-liu. Ngọn núi này nằm cạnh thành Giê-ru-sa-lem và cạnh đền thờ. Cũng tại đây sự vinh quang của Đức Chúa Trời rời khỏi Giê-ru-sa-lem vào thời Cựu Ước:

“Bấy giờ vinh quang của CHÚA rời khỏi vòm đền thờ và đứng trên các chê-ru-bim. Các chê-ru-bim cất cánh bay lên khỏi đất ngay trước mắt tôi; các bánh xe cũng đi theo bên cạnh. Chúng đứng lại tại lối vào cổng phía đông đền CHÚA; vinh quang của Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên ở trên chúng.” Ê-xê-chi-ên 10:18-19

Và sau đó khoảng 60 năm, nhà tiên tri Xa-ra-chi tiên đoán rằng vinh quang của Đức Chúa Trời sẽ quay trở về địa điểm này:

“Ngày ấy, chân Ngài sẽ đứng trên núi Ô-liu, đối diện Giê-ru-sa-lem về phía đông. Núi Ô-liu sẽ chẻ làm đôi, từ đông sang tây, tạo thành một thung lũng rất lớn. Phân nửa về phía nam.” Xa-ra-chi 14:4

Cũng vào ngày đó được tiên báo rằng:

“CHÚA sẽ làm vua. Cai trị toàn cầu. Ngày ấy, duy nhất chỉ có CHÚA, và duy nhất chỉ có danh Ngài.” Xa-ra-chi 14:9

Ở trên ngọn núi này, Đức Chúa Trời được mong đợi trở về và thành lập vương quốc của Ngài. Cộng thêm điều lạ Chúa đã làm khi Chúa hồi sinh La-xa-rơ, bạn cũng thấy được tại sao có không khí hào hứng khi Chúa tiến đến núi Ô-liu. Theo lòng mong đợi Chúa Giê-su đến, không có gì lạ khi Ngài chuẩn bị cho cuộc hành trình này:

“và dặn rằng: “Hãy vào làng đối diện các con, vừa đến nơi các con sẽ thấy một con lừa con chưa ai cưỡi đang được cột tại đó. Hãy cỡi trói và dắt về đây.”

Câu nói này của Chúa thật là tuyệt vời. Chúa Giê-xu biết trước những gì mà các sứ đồ sẽ tìm thấy: “Nếu có ai hỏi các con: ‘Tại sao các ông làm vậy?’ Thì hãy đáp: ‘Chúa cần đến nó và Ngài sẽ gửi trả lại ngay.’” Nếu một người lạ đến và lấy đi con lừa của bạn, tất nhiên bạn sẽ hỏi? Tuy nhiên Chúa Giê-su bảo đảm hai sứ đồ rằng khi dùng tên Chúa, và hứa trả con lừa thì sẽ không có vấn đề: “Họ ra đi và gặp một con lừa tơ bị cột bên cửa, ở ngoài đường. Đang khi họ mở dây.

Các sứ đồ thấy chính xác như những gì Chúa nói. Con lừa được cột ở cổng nằm cạnh đường qua làng. Khi thấy vậy chắc các sứ đồ có thêm lòng tin để nói chuyện với chủ của con lừa: “Vài người trong số những người đứng đó hỏi: ‘Các ông mở lừa con đó làm gì?’ Hai người trả lời như Đức Chúa Giê-su đã dặn; và họ cho dắt lừa đi.” Bạn có thể tưởng tượng được nỗi sợ sệt của các sứ đồ, nhưng họ vâng lời Chúa, cũng như chúng ta phải vâng lời Chúa. Vì Chúa Giê-su là toàn trí và đáng tin cậy, chúng ta có thể thực hiện lời Ngài nói với tất cả lòng tin cậy rằng dù có chuyện gì, chúng ta được an toàn nhất nếu vâng lời Ngài. Tôi rất muốn người ta tả tôi như Mác tả hai sứ đồ này: “Hai người trả lời như Chúa dặn.”

Khi hai sứ đồ mượn được con lừa, câu 7 tả: “Họ dắt lừa con về cho Đức Chúa Giê-su, trải áo mình trên lưng nó, rồi Ngài cưỡi lên.” Chúa biết trước là các môn đệ sẽ lấy được con lừa. Các sứ đồ đáng được khen khi họ đưa áo khoác cho Chúa ngồi lên. Hai môn đệ vô danh đem một con lừa đến cho Chúa cưỡi. Ngài là Vua của các vua mà đây là cách Ngài vào thành Giê-ru-sa-lem sao? Chắc chúng ta cũng phải hiểu rằng các môn đệ cảm thấy tình trạng này nên họ trải áo lên yên con lừa cho đỡ một chút. Nhưng thật sự cách Chúa vào thành là bất hạnh và thất bại.

Điều đó không giống những gì mà Xa-ra-chi tả trong Xa-ra-chi 14. Không có núi bị chẻ đôi, không có động đất, không có nước ban sự sống chảy ra. Làm sao sự đi vào này là chiến thắng như “Giê-ru-sa-lem sẽ có người ở, nó sẽ chẳng bao giờ bị tàn phá nữa, nhưng sẽ được an toàn.” (Xa-ra-chi 14:11) Có phải đây là điều mà mọi người mong đợi? Thật sự đây không phải là điều mọi người mong đợi. Điều này không phải theo Xa-ra-chi 14. Thật vậy, sự kiện Chúa vào thành Giê-ru-sa-lem được tiên đoán trong Xa-ra-chi 9:9:

“Hỡi Si-ôn, con gái Ta, hãy vui mừng hơn hở! Hỡi Giê-ru-sa-lem, con gái Ta, hãy reo hò mừng! Kia, Vua của con đang tiến đến với con, Ngài là Đấng Công Chính và ban sự cứu rỗi, Khiêm tốn và cưỡi lừa, Một con lừa là con của lừa cái.”

Trước khi Chúa vào chiến thắng để thực hiện điều tiên tri trong Xa-ra-chi 14, Ngài phải vào thành một cách khiêm nhường, thất bại để thực hiện Xa-ra-chi 9:9. Trước khi Ngài đến trên lưng ngựa để chế ngự tội lỗi, Ngài phải đến trên lưng con lừa để cứu dân Ngài khỏi tội lỗi. Điều này thật đẹp làm sao. Chúa tự hạ mình xuống, chịu vâng phục cho đến chết để cứu chúng ta cho ngày đó. Sự chuộc tội thay thế của Chúa là cách duy nhất để cho bạn sẵn sàng cho ngày đó khi Chúa trở về để thi hành tiên đoán Xa-ra-chi 14. Bạn phải ăn năn và tin rằng vua thất bại này để cho bạn sẵn sàng tiếp đón đấng vua thắng trận trên lưng ngựa. Đây không phải là sự vào thắng trận mà là sự đi vào thất bại, để lát đường cho cái chết trên thập tự giá của Ngài.

II. Một chấp nhận không thành thật (Mác 11:8-11)

Phần thứ hai của đoạn này cũng nêu ra sự vào thành thất bại. Trong câu 8-11, chúng ta thấy một chấp nhận không thành thật:

“Nhiều người trải áo mình trên đường, có người trải cành cây vừa chặt ngoài đồng.”

Đám đông chung quanh Chúa Giê-su theo hành động của các môn đệ và trải áo choàng trên con đường dài 1 dặm rưỡi để phô trương hành trình này. Những người đã bỏ áo choàng bắt đầu chặt các cành cây để con đường mòn xuống núi ô-liu đến Đền Thờ trang nghiêm hơn sứ đồ Giăng kể rằng đó là những cành lá dừa, đó là lý do mà người ta gọi lễ “Chúa Nhật Lễ Lá.” Lối đường đi không phải là hành động duy nhất của họ:

“Người đi trước, kẻ theo sau đều tung hô rằng: Hô-sa-na! Chúc tụng đấng nhân danh Chúa mà đến! Phước cho vương quốc sắp đến của vua Đa-Vít, tổ phụ chúng ta! Hô-sa-na trên nơi chí cao!” (Mác 11:9-10)

Có nhiều đám đông đi trước và theo sau Chúa Giê-su. Vào lúc này, nhiều người đã ứa ra thành phố trong lòng hào hứng. Nhiều người hành hương đến từ tứ miền của nước Do Thái tập hợp lại để tiếp Đấng Giê-su làm vua.

Họ đến tung hô: “Hô-sa-na!” Từ này có nghĩa là “cứu chúng tôi ngay.” Họ coi Chúa là đấng đã được sai đến theo danh của Đức Chúa Trời, là con của Vua Đa Vít, đến để đem lại vương quốc của Thượng Đế đã hứa. Vì thế nên họ mới tung hô: “Hô-sa-na trên nơi chí cao!” Họ cho đây là sự cứu rỗi lập tức từ thiên đường vì “chí cao” là thiên đường. Họ cho vậy là đúng, nhưng họ cũng sai thảm thương. Họ nghĩ sự cứu rỗi thể tục và cụ thể là cứu khỏi chế độ đô hộ La Mã. Họ mong đợi điều như trong Xa-ra-chi 14, nhưng lại được chuyển vào thành thất bại như trong Xa-ra-chi 9:9. Họ không có trông mong đấng Cứu Thế đến trong sự khiêm nhường như vậy vì họ không thấy cần. Khi họ tung hô, họ không thật sự chấp nhận Chúa, và Chúa biết điều này. Khi Lu-ca ghi lại những sự kiện này ông thuật lại rằng, khi thành Giê-ru-sa-le vào tầm nhìn từ bên kia thung lũng Kít-rôn, Chúa Giê-su bắt đầu khóc. Bạn có thấy hình ảnh này không? Đám đông tung hô chiến thắng còn Chúa thì khóc. Tại sao? Chúa khóc không phải vì đám đông tung hô nhiều điều sai về Chúa. Hãy xem những điều Chúa nói cho đám Pha-ri-si trong Lu-ca 19:39-40:

“Vài người Pha-ri-si trong đám đông nói: ‘Thưa Thầy, xin quở trách các môn đệ Thầy! Chúa đáp: ‘Ta bảo cho các người biết: Nếu họ nín lặng, đá sẽ tung hô!’”

Những điều mà đám đông nói về Chúa là thật. Vấn đề là họ không tin chính những gì họ nói. Hãy đọc coi Lu-ca nói gì:

“Khi đến gần, nhìn thấy thành phố, Ngài khóc cho nó, rằng: ‘Ước chi hôm nay chính người biết được điều gì đem lại cho mình sự bình an! Nhưng bây giờ, những điều ấy bị cho khuất, mắt người không nhìn thấy được. Vì sẽ có ngày, địch quân kéo đến, đắp lũy, bao vây người và đồng loạt tấn công tất cả các mặt; chúng sẽ phá đổ người và con cái trong thành người ra bình địa, chúng sẽ không để tảng đá nào chồng lên tảng đá nào, vì người đã không nhận biết thời điểm người được thăm viếng.’ (Lu-ca 19:41-44)

Họ không tin vào thời điểm họ được thăm viếng. Họ có Đấng Cứu Thế tha tội cho họ mà họ lại không thấy. Hơn nữa, họ còn từ chối Ngài (Mác 15:13) Vì vậy mà Chúa khóc và đây là sự vào thành thất bại. Sự tiếp nhận của đám đông là không chân thật.

Tôi nhớ rõ có một đêm trong buổi thờ phượng cùng gia đình, nói chuyện về Phúc Âm với các con tôi. Trong khi nói chuyện, mấy đứa mới lần đầu nhận thức rằng có nhiều người không tin Chúa Giê-su. Tệ hơn là có nhiều người nói họ tin mà không thật lòng. Mấy đứa thấy rưng rờ và

tràn đầy nước mắt khi hiểu được sự thật này. Cũng vậy, Chúa cảm xúc như vậy khi Ngài đến gần thành Giê-ru-sa-lem. Ôi sao chúng ta có những cảm xúc như vậy thường hơn! Có rất nhiều người chung quanh chúng ta cần Chúa một cách tuyệt vọng. Trong đoạn Mác 11:1-11, chúng ta thấy tất cả một đám đông cần tin Chúa thật lòng. Câu 11 chứng thật sự giả dối của đám đông:

“Đức Chúa Giê-su đến Giê-ru-sa-lem và đi vào đền thờ và quan sát mọi vật chung quanh. Lúc ấy trời đã tối nên Ngài và mười hai môn đệ đi về Bê-tha-ni.” (Mác 11:11)

Sau mọi mong đợi, Chúa tới thành Giê-ru-sa-lem. Ngài vào khu đền thờ và không có gì xảy ra. Không có làm sạch Đền Thờ, không có đánh bại đế quốc La Mã, không có gì hết. Không giống những gì người dân mong đợi. Nếu đám đông tin Chúa là vua thì đâu có vấn đề gì. Họ sẽ chấp nhận sự thật này. Nhưng họ không tin. Chỉ có các môn đệ mới tin.

Hãy xem lại câu 11. Đám đông đâu? Họ đi đâu rồi? Họ bị vỡ mộng nên mới bỏ đi như những người trong Mác 4:16-17: *“Một số người khác như hạt giống nơi có đá, vừa nghe Đạo họ liền vui mừng tiếp nhận. Nhưng trong lòng không có rễ, chỉ tạm bợ, khi gặp hoạn nạn, bất bớ vì Đạo, họ liền vấp ngã.”*

Khi bạn tin Chúa, bạn sẽ không bỏ đi. Chúa Giê-su sẽ không để chuyện đó xảy ra. Đoạn Kinh Thánh này chỉ chúng ta thấy tầm quan trọng của sự am hiểu điều vào thành thất bại này của Chúa và thật tâm tin điều ấy. Nó chỉ tầm quan trọng của lối sống như Ba-ti-mê chứ không như đám đông. Ba-ti-mê vức áo khoác như nhiều người trong đám đông, và kêu lên Chúa là vua, nhưng hơn nữa, ông có niềm tin chân thật để theo Chúa. Còn bạn thì sao? Có phải vì tình cảnh rủi ro của bạn mà bạn tin Chúa không chân thật? Hay bạn đang chờ sự vào thành chiến thắng mới theo Chúa? Nếu vậy thì bạn sẽ bị muộn. Sự vào thành thất bại để dẫn đến Thập Tự Giá là cần thiết cho sự cứu rỗi cho bạn.

Kết Luận

Đây không phải là một chuyến đi vào thành để dân tung hô thắng trận. Làm sao được như vậy với sự đến nơi bất hạnh như vậy cùng với lòng tiếp đón giả dối? Nhưng đây không phải là kết cuộc cũng không phải là cực điểm. Mác 11:1-11 không phải là đoạn cuối. Một tuần lễ sau, khi bị đóng đinh trên thánh giá và chết, Chúa Giê-su sống dậy từ cái chết. Chúng ta còn chờ đợi cực điểm khi Ngài quay trở về. Đó mới là chuyến vào thành thắng trận (xem Khải Huyền 19) cho đến khi đó chúng ta thấy sự cứu rỗi trong sự đến khiêm nhường (2 Cô-rinh-tô 4:16-18, Mác 11:1-11). Mác 11:1-11 không phải là lúc Chúa vào thành thắng cuộc, nhưng là lúc mà Chúa bảo đảm cho chúng ta vào vương quốc của Ngài thắng lợi. Tôi xin bạn vào vương quốc này.